

Termodynamika a volná energie

Peter Lindemann DSc

Vědecká komunita hlavního proudu odmítá zabývat se myšlenkou "volné energie" nebo stroji s účinností větší než 1 ("over-unity" machines), protože tvrdí, že chování takových strojů porušuje "Druhý zákon termodynamiky". Záměrem tohoto článku je přímo oponovat tomuto názoru z úhlu pohledu alternativní vědy. Mnoho inženýrů a vynálezců, kteří pracují na poli alternativní energie, dosud mylně věří, že "Zákony termodynamiky" jsou univerzálně platné. Pro ně je stroj na volnou energii pouze chytrý vědecký podvod, kde stroj poruší některý základní zákon přírody. Aby na tomto poli mohl být učiněn pokrok, musí být odhaleny chyby "Zákonů termodynamiky". Teprve potom si lidé uvědomí, že vědecké experimentování je jediný spolehlivý nástroj pro odhalení fyzikální reality.

Abychom tohoto záměru snáze dosáhli, bude vhodné stručně připomenout některé klíčové historické události, které pomáhaly zformovat moderní vědeckou éru s ohledem na termodynamiku. Před rokem 1800 byly stroje typu perpetuum mobile považovány za možné a teplo nebylo považováno za formu energie. Oba z těchto dlouhotrvajících předpokladů, které přetrvaly tisíce let, byly překonány myšlenkami Hermanna von Helmholtze v roce 1847, kdy postuloval, že když se nikomu nepodařilo sestrojít fungující perpetuum mobile, tak to pravděpodobně není možné. Aby nemožnost vytvořit perpetuum mobile podpořil argumenty, musel předpokládat, že energie v systému je zachována. Dlouho bylo pozorováno, že mechanická zařízení nejsou schopna dokonale přenášet energii. Mezi funkčními součástkami stroje vždy existovalo tření. Bylo známo, že tření nejen brání přenosu energie ve stroji, ale že také vytváří teplo. Aby se současně vysvětlily ztráty energie a zisk tepla, aby byla zachována energie v systému, Helmholtz postuloval, že teplo je forma energie skládající se z malého, náhodného pohybu v molekulách hmoty. Spekuloval dál, že ztráty práce ve stroji v měřítku velkého pohybu jsou přítomny jako teplo, jehož příčinou je pohyb molekul materiálu, z něhož je stroj vyroben. Na základě těchto úvah došel k závěru, že jak práce, tak teplo musí být považovány za energii a že tato celková suma energie musí být zachována.

V roce 1850 Rudolf Clausius provedl syntézu prací Helmholtze, Jouleho, Carnota a dalších a vyslovil zevšeobecnující větu, která se stala známou jako "První zákon termodynamiky". V ní se tvrdí, že "energie může být změněna z jedné formy na jinou, ale nemůže být ani vytvořena, ani zničena." Od té doby se této myšlence všeobecně věří, totálně změnila pohled na mechaniku, fyziku a dynamiku energie. Toto byl jasný přelom z množiny názorů a předpokladů, které pocházely z antiky. Začala nová epocha vědy.

Když porozumíme tomuto historickému vývoji, je důležité si uvědomit, že k novému teoretickému vysvětlení povahy tepla vedlo zevšeobecnění experimentálních poznatků. To může být ilustrováno pozorováním chování tepla ve strojích, které provedl Sadi Carnot, jež shrnul v rozsáhlém díle. Tvrdil, že "ve všech případech, kdy

je konána práce působením tepla, množství spotřebovaného tepla je přímo úměrné množství vykonané práce a naopak, spotřebováním jistého množství práce je produkováno stejné množství tepla." Toto Carnotovo tvrzení je založeno na stovkách experimentálních měření. Po takovém přesvědčivém experimentování nebylo od Clausia nerozumné, že došel k závěru, že teplo může být přeměněno na mechanickou práci. Byl to však teoretický skok logiky dojít k závěru, že energie obecně se může přeměnit z jedné formy na jinou.

Dříve než pokročíme dál, je pro naše účely důležité si připomenout, že tato nová myšlenka, vyjádřená jako "První zákon termodynamiky" se skládá z řady překrývajících se idejí a předpokladů, které mohou být shrnuty to následujících vět:

- *Stroje typu perpetuum mobile jsou nemožné.*
- *Povaha tepla je redukována na náhodný pohyb molekul hmoty.*
- *Předpokládá se, že energie se může změnit z jedné formy na jinou bez jakéhokoli vysvětlení, jak k této přeměně v konkrétním případě skutečně dojde.*
- *Energie není vytvořena, ani zničena průchodem přes nějaký mechanismus.*
- *Všechny formy energie se chovají stejným způsobem.*

Všechny tyto myšlenky jsou v podstatě vyjádřeny "Prvním zákonem termodynamiky". Z perspektivy alternativní vědy má experimentální práce Carnota a Jouleho trvalou platnost. Problémy začaly, když se Helmholtz a Clausius pokusili tuto experimentální práci zevšeobecnit. K teorii přeměny energie a k povaze tepla se vrátíme později, až budou položeny další teoretické základy.

"Druhý zákon termodynamiky" byl odvozen z dalšího studia chování tepla v uzavřených systémech. Je pozoruhodné, že v něm není žádné tvrzení, že tento takzvaný "zákon" má univerzální platnost. Mezi oblíbená tvrzení, jež odráží všeobecné chápání "Druhého zákona termodynamiky", patří následující: "V uzavřeném systému se entropie nesnižuje." "Stupeň uspořádání se v uzavřeném systému spontánně nezvýší bez vynaložení práce." "Mezi všemi dovolenými stavy systému s danou velikostí energie, určitým počtem částic a při určitém objemu existuje pouze jeden rovnovážný stav." "Je nemožné zkonstruovat zařízení, které pracuje v cyklu a neprodukuje žádný jiný efekt než práci a vyměňuje si teplo s jediným rezervoárem." Podle těch, kteří rozumějí jazyku, všechna tato tvrzení nevyjadřují stejnou myšlenku. Některá z nich mají širší výklad, zatímco jiná jsou definována úzce. Všechna tato tvrzení vyplývají z myšlenky, že stroj typu perpetuum mobile nemůže pracovat na principu výměny práce/tepla, když tento proces je omezen na známé množství tepla na začátku. Jakmile je toto množství tepla přeměněno na práci a teplota v rezervoáru se sníží na teplotu okolí, nelze očekávat, že bude produkována další práce. To není pouze rozumné, ale je to také podloženo tisíci experimentů. Pokud je zákon jasně a úzce definován jako tvrzení, které odráží chování tepla v uzavřeném systému, autor tohoto článku s ním plně souhlasí.

Problém nastává s některými obecnějšími výklady "zákona", jako například "stav uspořádání se v uzavřeném systému spontánně nezvýší bez vynaložení práce." Abychom pochopili, proč toto tvrzení neplatí univerzálně, je důležité jasně definovat pojmy. Musíme pochopit, co je míněno pojmem "stav uspořádání" a musíme

definovat hranice "uzavřeného systému". V prvním případě je "stav uspořádání" všeobecně považován za teplotu.

Když to chápeme takto, můžeme říci, že v tepelně izolované soustavě se teplota nezvýší, pokud do ní není dodána práce nebo energie. Jestliže jasně definujeme pojmy a omezíme diskusi na teplo a práci, potom také zde dostaneme univerzálně platné tvrzení podložené horami experimentálních dat. Pokud však "stav uspořádání" zevšeobecníme jako "množství energie" a definujeme "uzavřený systém" jako Vesmír, jsme vedeni věřit, že za žádných okolností není možné vytvořit podmínky, kde se koncentrace energie spontánně nezvýší. To není pravda!

Zatímco se většina známých chemických procesů, standardní elektrická zařízení a teplo obecně chovají tímto způsobem, pole éterické energie planety se tak nechová. Pole éterické energie se chová přesně opačně než zevšeobecněně chápaný "Druhý zákon termodynamiky" a tento fakt je podložen značným množstvím experimentálních dat. Jedním z nejlépe dokumentovaných příkladů je spontánní zvýšení teploty pozorované u "orgonového akumulátoru", vynalezeného dr. Wilhelmem Reichem v roce 1940. Orgonový akumulátor, což je jednoduchá bedna vyrobená ze střídajících se vrstev organického a anorganického materiálu, umožňuje koncentraci pole éterické energie prostředí v uzavřeném prostoru bez vynaložení práce. Tato koncentrace energie se projeví spontánním zvýšením teploty.

Tato situace neporušuje užší výklad "Druhého zákona termodynamiky", protože připouštíme, že do systému vstupuje vnější energie. Porušuje však zevšeobecněný "Druhý zákon termodynamiky", protože do orgonového akumulátoru vstupuje energie bez vynaložení vnější práce. Reichův akumulátor byl zkonstruován jako pokus odstínit a izolovat tuto energii od prostředí. Jeho data však jasně ukázala, že nebyl schopen izolovat energetické účinky uvnitř akumulátoru, protože pole éterické energie snadno proniklo stěnami akumulátoru. Nakonec si uvědomil, že pokud jde o pole éterické energie nelze "uzavřít systém" ve lokálním smyslu. Toto je důležité pochopit, protože to přímo popírá předpoklad, že vesmír se skládá pouze z uzavřených systémů na všech úrovních aktivity.

Zde je hlavní problém s tím, jak vědecká komunita chápe "Zákony termodynamiky". Když je diskuse omezena na chování tepla v uzavřených systémech, "Druhý zákon termodynamiky" je dobře otestován a přesně popisuje, co se děje za těchto podmínek. Špatné je předpokládat, že tímto způsobem se chovají všechny formy energie a že je možné systém uzavřít na všech úrovních. Vědecká komunita jako celek se těmto problémům vyhýbá jednoduše tím, že popírá existenci pole éterické energie, protože se nehodí do jejího intelektuálního modelu. Naneštěstí pro ně, neustále rostoucí počet experimentálních důkazů způsobuje, že je to pro ně stále těžší.

Určitě nejlepším důkazem existence pole éterické energie a o jeho schopnosti koncentrace na jedno místo bez vynaložení práce, jaký byl dodnes podán, jsou techniky éterického inženýrství počasí, které vyvinul Trevor James Constable a jeho skupina Atmos Engineering. Jako člen této skupiny jsem osobně viděl, jak jednoduché projektory éterické energie, které nepracují v klasickém smyslu, mohou způsobit, že se éterické potenciály v atmosféře zvýší do takových koncentrací, že se z ovzduší sráží miliony galonů vody a prší celé hodiny.

Když jsou tyto projektory éterické energie aktivovány, spotřebovávají několik set wattů elektrické energie. Pokud takto přivolený déšť spadne za přehradou a potom projde skrze turbínu hydroelektrárny, zisk elektrické energie v systému může být enormní, v řádu 100.000 ku jedné. Tato metoda vytváření "volné energie" je dnes reálná. Přestože neznám žádnou komunitu používající tuto metodu, je zcela uskutečnitelná. Tento příklad je teoretický ve smyslu, že nikdy nebyl realizován, ale je dobrým modelem pro další systémy "volné energie" vyvíjené dnes po celém světě.

Protože vstup projektorů éterické energie je elektrický a výstup z generátorů hydroelektrárny je rovněž elektrický, mnoho lidí to může mylně považovat za takzvaný "over-unity" systém. To ale není tento případ. Každá součást systému má provozní ztráty a ztráty třením. Energie čerpaná tímto systémem je atmosferický éter a všechny zisky energie v systému vzniká vně zařízení. Skutečnost, že je malý elektrický vstup a obrovský elektrický výstup neznámá, že systém má účinnost vyšší než 1 (over-unity system).

Problém s pojmem "over-unity" souvisí s "Prvním zákonem termodynamiky" a jeho myšlenkou o schopnosti převádět jednu formu energie v jinou. Tento předpoklad zahrnuje myšlenku, že těchto přeměn je dosahováno známými a akceptovanými rychlostmi. Myšlenka účinnosti přeměny energie vyžaduje, aby různé doby přeměny byly pevné a poměr "výstupu" ku "vstupu" se maximálně mohl blížit jedné (100%). Protože se všichni shodují na tom, že každý stroj má tzv. ztráty, myšlenka, že tento poměr může být větší než 1 je přirozeně směšný. Toto, v kombinaci s předpokladem "druhého zákona", že všechny energetické systémy jsou uzavřené, (to znamená, že mezi do systému mezi "vstup" a výstup" nemůže vstoupit žádná další energie) činí "over-unity" systémy ještě nemožnější než pouhé perpetuum mobile. Logická linie vyjádřená "Zákonem termodynamiky" nemá trhliny. Problém nespočívá v logice, ale ilustruje, že logika samotná není schopna odhalit pravdu. Problém spočívá v jisté interpretaci těchto "zákonů". Vraťme se zpátky a znovu se podívejme na "První zákon" ve světle diskuse o "over-unity". "Energie může být přeměněna z jedné formy na druhou, ale nemůže být ani vytvořena, ani zničena." Toto je natolik jednoduché, abychom pochopili, že se mlčky předpokládá, že se energie spontánně neobjeví, ani nezmezí ze systému. To je také nutnou podmínkou, pokud má být energie zachována LOKÁLNĚ, stejně jako UNIVERZÁLNĚ.

Diskuse se stává relevantní například při popisu funkce rotačního magnetického generátoru, který je také znám jako "N-machine" nebo "Space Power Generator" (SPG). Většinu důležitých prací na tomto poli odvedli Bruce DePalma a Paramahansa Tewari. Rotující magnet vyvolává dvě silová pole, která působí kolmo na sebe navzájem. Tato pole jsou (1) radiální odstředivá síla a (2) axiální magnetické pole rotujícího magnetu. Zdá se, že oblast magnetizovaného, polarizovaného, inerciálního prostoru otvírá úsek, skrze nějž do systému vstupuje nová energie. Když jsou pečlivě změřeny protékající proudy v generátoru a v externím obvodu, důkazy naznačují, že na okraji generátoru se objevují elektrické náboje a mizí uprostřed generátoru, z čehož vyplývá, že ve skutečnosti netečou skrze generátor. Toto experimentální zjištění může vysvětlit, proč tato konfigurace elektrického generátoru má menší mechanický brzdící moment než generátory standardní konstrukce o stejném výstupním výkonu. Zatímco energie pravděpodobně není vytvářena nebo ničena v univerzálním kontextu, je zřejmé, že se objevuje a mizí ze stroje během činnosti v lokálním prostoru. Tato další energie může být použita ke konání užitečné práce ve

vnějších obvodech. Tewari ukázal, že může být produkován dvojnásobek vodíku z elektrolytické buňky napájené z SPG proti buňce napájené z jiného zdroje. Je nemožné racionálně vysvětlit chování generátoru tohoto typu za předpokladu zachování energie, jak je postulováno v "Prvním zákonu termodynamiky".

Pokud v běžném generátoru na chvíli zanedbáme všechny ztráty, potom konvenční teorie říká, že když je aplikována práce 1000 Nm na hřídeli za sekundu, potom na výstupu dostaneme 1000 wattů. Pokud slepě věřím, že generátor má záhadnou schopnost přeměnit mechanickou energii na elektrickou, nekladu si následující otázky: jaký je mechanismus této konverze?, kam jde kroutící moment? a odkud přichází elektrická energie? Zjevné pozorování, že generovaný proud produkuje silové účinky, které působí proti vstupnímu kroutícímu momentu, by nemělo být interpretováno jako důkaz platnosti zákona o zachování energie, ale jako přiznání, že je to neefektivní způsob generování elektřiny. Space Power Generator vyrábí elektřinu mnohem efektivněji.

To otevírá mnohem širší diskusi o platnosti myšlenky konverze energie. Existují skutečně univerzální ekvivalenty mezi různými formami tepla, mechanickou prací a elektřinou? V tuto chvíli víme s jistotou jen to, že byla provedena různá měření, která měla demonstrovat různé konverze energií. Například v roce 1845 James Joule zjistil, že když umístil lopatkové kolečko do nádoby s vodou, musel vynaložit mechanickou práci 772.5 foot-pounds ("stop-liber"), aby se teplota jedné libry vody zvýšila o jeden stupeň Fahrenheita. Toto vedlo k velmi pečlivým výpočtům, které daly základ "univerzální konverzi" mezi mechanickou prací a teplem: 778.26 FT-Lbs = 1 BTU (British Thermal Unit = britská tepelná jednotka). V případě lopatkového kola je to nepochybně pravda. Ale co se stane, když není použito lopatkové kolo? Existuje další metoda, která ke konverzi mechanické práce na teplo lopatkové kolo nepoužívá, ale tuto práci dělá lépe, s vynaložením menšího množství práce se stejným ziskem tepla. Když použijeme rotující paralelní disky, ne nepodobné konstrukci Teslovy turbíny, k ohřevu vody, ohřejeme vodu s vynaložením méně než poloviny mechanické práce.

Opět jsme vstoupili do nové vědecké éry, kde přesný ekvivalent mezi mechanickou prací, elektrickou energií a tepelnou energií není znám! Bylo provedeno velké množství různých fyzikálních experimentů, které demonstrovaly široký rozsah účinnosti přeměny energie. Intelektuální stavba Clausiovy myšlenky konverze energie se hrouť a nikdo by neměl dovolit, aby jeho myšlení bylo v tomto směru omezováno. Výsledky fyzikálních experimentů ji vyvracejí. "První zákon termodynamiky" by měl být považován pouze za zastaralý intelektuální model, jemuž nevyhovují všechna experimentální data. Podobně by měla být opuštěna myšlenka "over-unity" těmi, kteří pracují na systémech "volné energie", protože je to intelektuální protimluv, založený na víře v univerzálně platnou konverzi různých forem energie a schopnosti ji obejít. "Over-unity" je oxymoron, který by měl být odstraněn ze slovníku alternativní vědecké komunity.

Toto mě vrací zpět k jiným problémům, které byly zmíněny výše - zejména k povaze samotného tepla. Je teplo jednoduše náhodný pohyb molekul hmoty, jak se domnívá Hermann von Helmholtz, nebo je to něco úplně jiného, jehož přítomnost způsobuje náhodný pohyb molekul hmoty? Tímto problémem se dlouho a důkladně

zabýval Rudolf Steiner, který svůj výzkum shrnul do knihy Warmth Course, vydané v březnu 1920. Některé myšlenky z této knihy stručně shrnu.

Ve starověku lidé věřili, že existují čtyři "elementy" (živly), z nichž je složena veškerá fyzikální realita. Jsou to země, voda, vzduch a oheň. V moderním jazyce to můžeme vyjádřit následovně: Existují čtyři stavy, v nichž se hmota může nacházet, které jsou - pevný, kapalný, plynný a horký. Z úhlu pohledu éterické vědy je teplo čtvrtým stavem hmoty a přechodným stavem mezi hmotou a éterem. Nyní vysvětlím, proč. Například jediný rozdíl mezi ledem, vodou nebo párou je teplota, neboli vnitřní tepelné podmínky. Teplo je absolutně podstatné ve všech úvahách o hmotě, protože teplo je jediný činitel, který může způsobit změnu skupenství z pevného na kapalné nebo z kapalného na plynné. V pevné hmotě jsou atomy velmi blízko u sebe a jsou navzájem vázány takovým způsobem, aby hmota z nich složená si dokázala udržet určitý tvar. Pevné látky může být dodáno teplo a jeho teplota se zvyšuje, dokud látka nezmění skupenství na kapalné.

Dokud všechna hmota neroztaje, její teplota se nezvyšuje, ale teplo se spotřebovává na změnu skupenství. Jakmile se roztaví všechn materiál, zahříváním se opět teplota zvyšuje. Vazba mezi atomy hmoty v kapalném skupenství je volnější, takže hmota v tomto stavu nadržuje tvar. Při dalším dodávání tepla se teplota látky v kapalném skupenství zvyšuje až do bodu varu. V tomto bodě opět dodávání tepla nezpůsobuje zvýšení teploty, ale toto teplo se spotřebovuje na přeměnu kapaliny na plyn. Jakmile je všechn materiál zplynován, dodávání dalšího tepla způsobí růst teploty. Hmota v plynném skupenství také není schopna udržet tvar a dokonce musí být hermeticky uzavřena. Když je plynu dodáváno další teplo, atomy se nakonec rozpadnou a všechno, co zůstane, je teplo. Vztahy mezi teplem, teplotou, hmotou a skupenstvím jsou velmi složité a nemohou být jednoduše vysvětleny. Steinerovo vysvětlení těchto vztahů jde do velkých podrobností, tvoří logickou linii bez trhlin a je podloženo velkým množstvím experimentálních dat. Každý, kdo se zajímá o povahu tepla, by měl studovat knihu Rudolfa Steinera Warmth Course.

Přestože toto vysvětlení podstaty tepla nemusí dávat smysl lidem trénovaným v mechanistickém způsobu myšlení, je mnohem blíže pravdě než myšlenky Helmholtze, s nimiž byl Steiner podrobně seznámen. Helmholtzova představa, že podstata tepla může být plně popsána jako náhodný pohyb molekul hmoty je příliš jednoduchá. Ignoruje mnoho dobře známých vlastností tepla a hmoty, stejně jako existenci pole éterické energie. Měla by být považována za "zajímavý" historický pokus popsat teplo, který není podložen všemi experimentálními daty.

Pro ty, kteří dosud nejsou seznámeni s éterickou vědou, může být užitečné shrnout některé charakteristické vlastnosti pole éterické energie, které jsou v dnešní době známy. Pole éterické energie je tvořeno extrémně jemným nehmotným fluidem. Jeho aktivita může být rozdělena na čtyři hlavní úrovně. Jsou to: horký éter, světelný éter, tónový (nebo chemický) éter a životní éter. Pole éterické energie proniká veškerou hmotou, protéká kolem a skrze planety dobře definovanými cestami, má elastické vlastnosti a pohybuje se spontánně od nízkých koncentrací k vysokým a pak se vybije. Pochopení všech těchto faktorů umožnilo praktikovat inženýrství počasí v dnešní době. Až úplně pochopíme éter, vznikne mnoho dalších úžasných technologií. Rovněž mnoho aspektů dnešní vědy, které jsou dosud nevysvětlitelné, bude jasných.

Jedna z největších záhad leží na poli vědy o elektřině. Celý obor, který byl nazván "statickou elektřinou" je jen matoucí záměnou za světelný éter, jak se chová za určitých okolností. Až toto úplně pochopíme, takzvaná "statická elektřina" nebude vůbec statická, ani to nebude elektřina. Normální elektřina vždy teče od vysokého potenciálu k nízkému a obvykle potřebuje kovový vodič, aby mohla protékat. Na druhé straně, "statická elektřina" se nevybílí stejným způsobem a stejně snadno se pohybuje po izolátorech jako po vodičích. Jelikož se "statická elektřina" chová spíš jako éter než jako elektřina, zavedl jsem pro ni nový termín "ÉTERINA", abych ji odlišil od elektřiny.

Někdy se éteřina chová jako elektřina a v některých případech se chová odlišně. A toto je zdrojem zmatků. Dodnes si většina lidí myslí, že existuje pouze jeden druh energie, který se pohybuje obvodem stylem elektřiny. To se nyní může změnit. Elektrická zařízení jsou konstruována tak, aby vybíjela elektrický potenciál, například jako když připojíme k baterii zátěž. Řádně zkonstruované obvody využívající éteřinu, pohánějí zařízení v nabíjecí fázi, když se energie spontánně pohybuje od nízkého potenciálu k vysokému. Jakmile chování éteřiny správně pochopíme, bude snadné pohánět motory a svítit pomocí tohoto zdroje energie jako nyní pomocí elektřiny. Ve 40. letech 20. století dr. Wilhelm Reich demonstroval pohon motoru a svícení pomocí pole éterické energie, kterou čerpal pomocí "orgonových akumulátorů" a speciálních obvodů. Ale bylo objeveno mnoho dalších způsobů, jak využít éteřinu. Patentový úřad má ve svých kartotékách mnoho konstrukcí takzvaných "elektrostatických" motorů, které dobře fungují. Ty všechny jsou poháněny éteřinou, mezi něž patří i ty, které jsou poháněny obvody umístěnými mezi zem a drát vztyčený vysoko ve vzduchu. Mnoho typů kondenzátorů se ve dnech s nízkou relativní vlhkostí samo nabíjí. To je také klasická vlastnost éteřiny. Viděl jsem, jak "elektrostatický" generátor přestal fungovat jednoho vlhkého rána, dokud slunce neosušilo jeho kovové součásti. Potom okamžitě ožil. Toto byla jedna z nejpřesvědčivějších demonstrací, které jsem viděl, že "statická elektřina" ("éteřina") souvisí se světlem (světelným éterem).

Zde jsou potom některé známé vlastnosti éteřiny, které by inženýři a vynálezci měli pochopit

- *Éteřina může být akumulována ze země nebo ze vzduchu téměř kdekoli*
- *Může být odražena do drátů (toto není vodivost)*
- *Proud éteřiny může být přerušen diodami a součástkami typu MOSFET*
- *Její potenciál může být zvýšen nebo snížen v transformátorech se vzduchovým jádrem*
- *Může být akumulována v kondenzátorech*
- *Dokáže svítit jako neonová lampa, když je její potenciál dostatečně vysoký*
- *Může vytvořit pole protikladných sil v cívkách a vinutích motorů*

"Volná energie" je zde v podobě pole éterické energie. Energii éteru lze akumulovat bez vynaložení práce a potom řízeným způsobem uvolnit tak, aby konala práci ve vhodně zkonstruovaných systémech. Pochopení tohoto faktu zajistí inženýrům a vynálezčům nejpřímější cestu, po níž by se měli vydat. Systémy, které získávají teplo přímo z éteru již byly demonstrovány v orgonových akumulátorech dr. Reicha. Umístění jednoho z těchto akumulátorů nad tekoucí vodu dramaticky zvýší produkci tepla. Toto je směr, v němž se nachází pravda, která čeká na odhalení

systematickým badatelem. Podobně, silové obvody, které budou poháněny éterinou pro osvětlení a pohon strojů, čekají na zdokonalení.

Výzkumníci na poli "volné energie" by se neměli ohlížet na tzv. "Zákony termodynamiky". "První zákon" se svými idejemi o převodu a zachování energie je od základu nesprávný. Neexistuje způsob, jak převést mechanickou energii kompletně na energii éterickou. Tento příklad stačí, aby vyvrátil univerzální interpretaci konverze energie. Kromě toho, přeměny energie, kterých může být dosaženo pomocí činnosti určitých strojů, jsou různě účinné v závislosti na geometrii těchto strojů. To zpochybňuje myšlenku přeměny energie, zvláště v lokálním měřítku. Experimentální zjištění dokládají, že "První zákon" v mnohých případech neplatí. Skutečný vesmír se neřídí těmito "zákony".

"Druhý zákon", v úzkém výkladu je ve skutečnosti tvrzení, jež popisuje chování tepla za určitých podmínek. V tomto případě je v podstatě pravdivý, jak dokládá velké množství experimentů. V obecném výkladu je však "Druhý zákon" intelektuální extrapolací, která přesně nepopisuje chování fyzikální reality za všech okolností. Ztělesňuje falešnou představu o mechanickém vesmíru, který vznikl Velkým třeskem a od té doby se rozpíná ("v uzavřeném systému se entropie nesnižuje"). Je to bezduchá, prázdná vize, která ignoruje Zdroj energie, který stvořil Vesmír, a odděluje myslí přívrženců této představy od řešení, které je po ruce.

Naučit se, jak čerpat netermodynamické síly přírody je nadějí pro budoucnost. Moderní společnost potřebuje světlo, teplo a hybnou sílu a toto všechno může být přímo získáno z pole éterické energie bez spotřebovávání omezených přírodních zdrojů, vlastněných monopolními zájmy.

V této společnosti byla teoretická věda povýšena na vysoký stupeň prestiže. Za tohoto systému víry však skutečným potřebám lidstva dobře neslouží. Je čas, aby tyto nepravdivé teorie byly pečlivě přezkoumány a zavrženy, a experimentální věda musí opět zaujmout vedoucí roli při zkoumání povahy fyzikální reality. Pouze v tomto případě bude moci věda o éteru nabídnout nepřeborné množství svých řešení zoufale čekajícímu světu.

Bibliography

1) *The Cancer Biopathy by Dr. Wilhelm Reich (Vol E of The Discovery of the Orgone), Farar, Straus and Girous, 1973*

2) *Man or Matter by Ernst Lehrs, Rudolf Steiner Press, London, 1958*

3) *The Cosmic Pulse of Life by Trevor James Constable, BSRF, Garberville, California, 1991*

4) *Warmth Course by Rudolf Steiner, Mercury Press, Spring Valley, New York*

5) *Etheric Formative Forces in Cosmos, Earth and Man* by Guenter Wachsmuth, 1932, reprinted 1993 by BSRF, Garberville, California

6) *The Vril Compendium* by Gerry Vassilatos, Vols I-VII released 1993, BSRF, Garberville, California

7) *Loom of the Future -The Weather Engineering Work of Trevor James Constable* (an interview book / photo album soon to be released), BSRF, Garberville, California, 1994